Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

«Не словом, а ділом» –
знайомі слова.
Від мудрих цих гасел
болить голова,
Бо «діла» не видно у тих,
хто кричить.
Хто в слові є чесним –
працює й мовчить…
Роман ФЛИС

№ 42 (405)
18 жовтня 2012 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

ДІЯ

У ЦЕЙ ТРИВОЖНИЙ ЧАС

Відбулося розширене засідання Правління Івано-Франківського ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка. Його учасники розглянули питання щодо захисту української мови й політичної ситуації в Україні та участі просвітян у виборчій кампанії.

З першого питання з інформацією про Всеукраїнський форум «На захист української мови і державності» та його рішення виступив учасник події – голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степан Волковецький. Він наголосив на тому, що ми фактично повернулися до стану, який був далекого 1989-го. Українська спільнота вкрай стурбована наступом ворожих сил на національні цінності – українську мову, культуру, духовність, її непокоять дії влади, спрямовані на зміну конституційного ладу, обмеження прав українців, знищення демократії, підрив єдності держави і втрати Незалежності.

– Форум засудив дії нинішньої парламентської більшості й Президента з ухвалення законопроекту «Ка-Ка»; звернувся до Генеральної прокуратури з вимогою порушити кримінальні справи проти голови Верховної Ради В. Литвина і його заступника А. Мартинюка за посадовий злочин – порушення реґламенту Верховної Ради України; вимагає негайного звільнення міністра Д. Табачника за його антиукраїнську діяльність, – нагадав С. Волковецький. Він наголосив на необхідності активізації діяльності осередків, спрямованої на захист національних цінностей від чужинецьких посягань.

До рішучих дій і спротиву антиукраїнській владі закликали члени Правління Богдан Борович, Петро Арсенич, Василь Романко, Орест Чайківський та інші промовці. Правління підтримало рішення Всеукраїнського форуму і вимагає від депутатів ВРУ наступного скликання домогтися, щоб робота всіх державних структур велася виключно українською мовою згідно ст. 10 Основного Закону.

Розглядаючи участь просвітян у виборчій кампанії, Степан Волковецький, Дмитро Захарук, Василь Журавківський, Василь Глаголюк та інші учасники дискусії зійшлися на тому, що «Просвіта» підтримувала й підтримує представників від опозиції та «Свободи». Позиція Правління викладена у зверненні до виборців краю (друкуємо нижче).

Учасники засідання підтримали кандидатуру Богдана Тимківа – завідувача кафедри декоративно-прикладного мистецтва Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника на присудження йому Шевченківської премії.

Богдан ВІВЧАР

ЗВЕРНЕННЯ
ДО ВИБОРЦІВ ПРИКАРПАТТЯ

Проаналізувавши ситуацію напередодні виборів до Верховної Ради України, усвідомлюємо реальні загрози для нашого майбутнього з боку антинародного, антиукраїнського режиму Януковича, Азарова, Табачника, Литвина. Розуміючи, що протистояти йому може лише організована опозиція, закликаємо краян обов'язково прийти на виборчі дільниці й проголосувати:

а) в партійних списках – за об'єднану опозицію «Батьківщина» або ВО «Свобода»;

б) в мажоритарних округах – за погоджених кандидатів від національно-демократичних сил; за тих, хто не лише словом, але й конкретними справами довів свою відданість національній ідеї, ідеалам правди і добра, свободи і справедливості; за тих, хто не зрадить.

Просимо не віддати жодного голосу за представників Партії реґіонів, комуністів і їхніх сателітів, які різними незаконними способами намагаються купити ваші голоси.

Обговорюйте програми і біографії кандидатів, дискутуйте, заохочуйте до цього один одного в родинах, на місцях праці, в навчальних закладах.

Від нашого усвідомленого вибору залежатиме, чи будемо ми частиною «русского міра» з сумною перспективою втрати незалежності, чи захистимо наші українські цінності – рідну мову, історію, культуру, наші свободи й права, національну безпеку України – і вийдемо на дорогу економічного розвитку, добробуту, подолання корупції та злочинності.

Хто, як не ми, зможемо й повинні зупинити сповзання України у прірву, у яку її штовхають «безбатченки-реґіонали» та їхні прислужники. Цьогорічні вибори можуть і повинні стати початком руху країни до встановлення справжнього народовладдя – української влади на українській землі. Для цього вони мають бути перетворені на своєрідний референдум, що скаже «НІ» кожному члену так званої Партії реґіонів і всім її відкритим чи прихованим прихильникам, аґентам і сателітам.

Здійснити це можна лише тоді, коли прийдешні вибори в Україні будуть чесними, а підсумки голосування – не фальсифікованими. Не даймо підтасувати результати голосування політично збанкрутілій владі патологічних україножфобів, не даймо їй шансу продовжити злодійське панування над нашою матір'ю Україною.

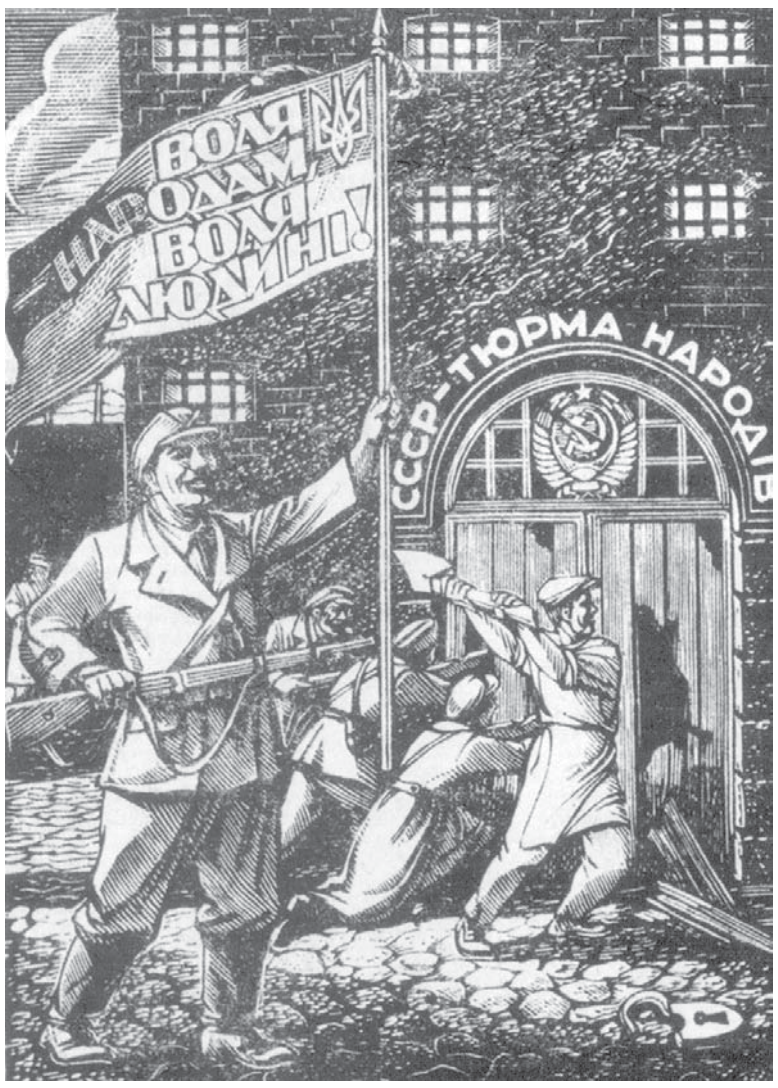
Єдине, що може змести антинародний режим, – наша активність і тверда громадянська позиція.

Приведемо у Верховну Раду нові патріотичні сили, які розпочнуть процес очищення країни, захистять національну державність і спрямують її на європейський шлях розвитку.

Українцю! Твій голос потрібний для української перспективи, для захисту майбутнього твоєї родини.

Ухвалили на розширеному засіданні Правління обласного об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка 16.10.2012 р.

ВШАНУВАННЯ

БОРОНИЛИ РІДНИЙ КРАЙ
НА ПРИКАРПАТТІ УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛИ 70-ті РОКОВИНИ СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

В Івано-Франківську урочистості розпочалися на Вічевому майдані мітинґом-реквіємом на честь цієї знаменної події. На ньому виступили голова Братства ОУН–УПА Карпатського краю Фотій Володимирський, голова обласної ради Олександр Сич, заступник голови облдержадміністрації Роман Іваницький, міський голова Віктор Анушкевичус та інші достойники.

– У ті грізні роки ми з військкоматів повісток не одержували, – сказав Ф. Володимирський, – а за покликом серця стали на захист рідної України від її ворогів – гітлерівської Німеччини та червоної імперської Москви, що плюндрували нашу землю та вбивали її цвіт – українську молодь. Нехай ми тоді не здобули перемоги, але своїм подвигом і самопожертвою довели всьому світові, що Україна бореться з двома світовими потугами за свою волю та честь і за цю високу мету готова заплатити найвищу ціну.

Ф. Володимирський закликав українську молодь бути гідною слави її дідів і повсякчас наповнювати Україну українським змістом.

Чільники краю та обласного центру О. Сич, Р. Іваницький і В. Анушкевичус подякували ветеранам визвольних змагань за їхній ратний подвиг, що подивував світ, і пообіцяли їм гідно нести по життю знамено української свободи, наче зіницю ока, берегти политу їх святою кров'ю нашу незалежність і наперекір обставинам творити навколо себе український світ.

Із Вічевого майдану учасники святочного дійства урочистою ходою попрямували до Меморіального скверу на місце поховання жертв комуністичного терору, вбитих червоними катами напередодні та після Другої світової війни. Священики українських Церков відслужили поминальну панахиду за полеглими борцями. Завершились урочистості ювілейною академією в Івано-Франківському академічному обласному українському музично-драматичному театрі ім. І. Франка. Виступаючи на ній з вітальним словом, голова обласної ради Олександр Сич відзначив неоціненну роль ветеранів та всіх загиблих вояків УПА в боротьбі за незалежність Української держави.

– Завдяки жертовній боротьбі УПА, підпіллю ОУН постала сучасна українська за формою держава. Саме завдяки вам ми сьогодні втішаємося нашими символами – прапором, гербом, національним славнем, – наголосив О. Сич. За його словами, УПА була феноменом не лише української, а й європейської та загалом світової історії… При цьому УПА функціонувала виключно на власних ресурсах і допомозі краян. – Пам'ятаймо про кожного з тих, хто сьогодні є з нами. Шануймо їх! Але й водночас бережімо пам'ять про кожного, хто загинув у борні. Бо, відновлюючи українську повстанську історію, ми творимо й виховуємо нову українську націю, – зазначив О. Сич.

Урочистості з нагоди 70-річчя УПА відбувалися і в інших населених пунктах.

* * *

У Народному домі «Просвіта» з нагоди ювілею УПА відбулася демонстрація фільму «Осягнімо велич духу» (до речі, вперше на щойно встановленому мультимедійному проекторі. З доповіддю на урочистості виступив голова Всеукраїнського братства ОУН–УПА Богдан Борович.

У рамках вшанування УПА у «Просвіті» відкрили тематичну виставку документів, матеріалів, книг, а по обласному радіо прозвучав спеціальний випуск просвітянського вісника «Дзвони Просвіти».

21 жовтня урочистості продовжаться святковим концертом.

Н. К.

ВЕРШИНА СТЕПАНА БАНДЕРИ

Іменем провідника ОУН Степана Бандери назвали з нагоди 70-річчя УПА львівські альпіністи одну з безіменних кавказьких гір заввишки майже 4,3 км. На її вершині українські скелелази встановили меморіальну дошку з зображенням провідника ОУН і написом «Степан Бандера – Герой України» та червоно-чорний прапор. За словами керівника експедиції Мар'яна Нищука, ідея такого вшанування провідника ОУН визріла не тільки на Львівщині, її підтримали його друзі з Тернополя, Івано-Франківська й Києва.

ОГОЛОШЕННЯ
ДО ВІДОМА КОЛИШНІХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ І РЕПРЕСОВАНИХ.
21 жовтня 2012 р. у приміщенні Народного дому «Просвіта»
(вул. М. Грушевського, 18)
обласна організація Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих проведе конференцію на тему: «Не помилімся у виборі народних депутатів України».
Запрошуються репресовані й усі охочі.
Початок о 14.00.
Оргкомітет

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ **"ГАЛИЦЬКУ ПРОСВІТУ"!** Передплатний індекс – **91083**

ТАК ДУМАЮ

ГАЛИЧИНА ВРЯТУЄ УКРАЇНУ

Пантелеймон Куліш у свій час сказав, що маленька Галичина рано чи пізно врятує Україну. Мої побратими з чоловічої хорової капели «Червона калина» вже мали нагоду підтвердити ці пророчі слова.

На початках національного відродження України, в далекі морозні січневі дні 1989 р., на вулицях міста з'явилися великі афіші, які запрошували «всіх шанувальників української класичної пісні, всіх, кому рідні славні традиції пісенної творчості нашого народу, його духовна культурна спадщина й національна самобутність, вступати в ряди самодіяльної хорової капели «Червона калина».

Організацією колективу займався педагог Роман Івасів. Художніми керівниками капели були Андрій Ставничний, Михайло Замрозевич, Мар'ян Степаняк (уже покійний), Володимир Зварун, Богдан Катамай, Іван Гнатюк (уже покійний), Василь Турянин, згодом – кілька молодих керівників. У колектив влилось півсотні аматорів – інтеліґентів, робітників, селян, відданих українській ідеї, які безкорисливо, часто ризикуючи місцем праці, їхали до своїх побратимів, аби розбудити їх і закликати стати українцями. Починаючи з весни 1989 р. ми тричі побували в південних, північних і східних реґіонах України. За час діяльності дали понад 600 концертів. Та й зараз, хоч невеликими силами, діємо. Бо ж напередодні виборів до Верховної Ради діюча влада ввела в дію закон Ківалова–Колесниченка, який підписав Янукович.

Останнім часом робиться все для втягування нашої країни в оновлену російську імперію, «русскій мір». Використовуючи цей «Закон», Табачник уже встиг видрукувати російськомовні підручники для шкіл. На російську переводять телебачення, радіо, пресу. За 21 рік Незалежності українізувати ефір держава не спромоглася, зате за місяць встигають його русифікувати.

Коли ми гастролювали реґіонами, то роздавали ноти патріотичних пісень, які виконували в ті часи місцеві аматорські колективи. Та розпався не без допомоги влади запорізький хор «Запорізькі козаки», яким допомагали матеріально й морально. Уже не звучать ці пісні в реґіонах і на радіо. Фальсифікується українська історія. Найвище сприяння одержав московський патріархат. Діюча влада здійснює злочинний намір виконати те, що не вдалося ані царатові, ані совітам.

Так діють треті совіти. А офіційні ЗМІ, статистика, московська Церква, свої заплилі жиром хруні роблять так, аби у Верховній Раді не було українців. А хто ми без мови, пісні, своєї Церкви, традиції?.. А далі – митний союз, рубльова зона, освоєння «неісходімой Сібірі» і – прощай європейська мрія, забудьмо про Незалежність...

Проте маємо на виборах до Верховної Ради вибрати гідних українців, які будуть думати про нас і наших дітей, які захищатимуть у парламенті нашу землю, історію, пісню. Україна має бути українською, соборною, Незалежною.

Не піддаймося обману! Свій до свого – по своє! – кажуть наші просвітяни-капеляни.

Степан БОЙКО, *просвітянин*

ФАКТ

ХТО КЕРУЄ УКРАЇНОЮ

Українська республіканська партія, ВО «Свобода» не раз наголошували на тому, що влада в Україні не належить українцям. Так, у Верховній Раді зараз лише 22 відсотки представників корінної нації. А серед ключових осіб, що займають найвищі посади у державі, також можна знайти лише представників нацменшин.

Президент України ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович. Народився у м. Єнакієве Донецької обл. БІЛОРУС.

Голова Адміністрації Президента України ЛЬОВОЧКІН Сергій Володимирович. Народився у м. Київ. РОСІЯНИН.

Прем'єр-міністр України АЗАРОВ (Пахло) Микола Янович. Народився у м. Калуга (Росія). ЄВРЕЙ.

Перший віце-прем'єр-міністр України ХОРОШКОВСЬКИЙ Валерій Іванович. Народився у м. Київ. РОСІЯНИН.

Віце-прем'єр-міністр України КОЛЕСНІКОВ Борис Вікторович. Народився у м. Маріуполь Донецької обл. ЄВРЕЙ.

Віце-прем'єр-міністр України ТІГІПКО Сергій Леонідович. Народився у с. Драгонешти Лазовського р-ну (Молдова). МОЛДАВАНИН.

Віце-прем'єр-міністр України БОГАТИРЬОВА Раїса Василівна. Народилася ум. Бакал Челябінської обл. (Росія). РОСІЯНКА.

Секретар Ради нацбезпеки та оборони КЛЮЄВ Андрій Петрович. Народився у м. Донецьк. РОСІЯНИН.

Голова СБУ КАЛІНІН Ігор Олександрович. Народився у Московській обл. (Росія). РОСІЯНИН.

Міністр оборони САЛАМАТІН Дмитро Альбертович. Народився у м. Караґанда (Казахстан). РОСІЯНИН.

Серед десяти найвищих посадовців України немає жодного українця за національністю. Досліджуючи нижчі щаблі української влади, можна переконатися, що з 18-ти членів Кабінету Міністрів України українцями за походженням є лише третина – шість осіб, котрі, до всього, мають не найвищі посади.

Міністр екології та природних ресурсів України СТАВИЦЬКИЙ Едуард Анатолійович. ЄВРЕЙ.

Міністр економічного розвитку і торгівлі України ПОРОШЕНКО Петро Олексійович. ЄВРЕЙ.

Міністр енерґетики та вугільної промисловості України БОЙКО Юрій Анатолійович. ЄВРЕЙ.

Міністр закордонних справ України ГРИЩЕНКО Костянтин Іванович. ЄВРЕЙ.

Міністр освіти і науки, молоді та спорту України ТАБАЧНИК Дмитро Володимирович. ЄВРЕЙ.

Міністр фінансів України КОЛОБОВ Юрій Володимирович. РОСІЯНИН

Національний склад населення України

Національний склад нинішньої Верховної Ради України

ЩО НА СЕРЦЕ ЛЯГЛО...

ДОБРОГО ДНЯ, ДОРОГА «ПРОСВІТО»!

Тема прийдешніх парламентських виборів є надто важливою і актуальною в цей історичний момент для нашого народу, зрештою, як і завжди. Бо, як мені здається, всі роки нашої Незалежності деякі його верстви зле думають і зле вибирають. Тому й живемо ми так зле – майже не по-людськи. І хай простять вони мене за «овець і баранів», але саме такою невинною худібкою вважає нас оця вся братія, що притьмом преться, як свинота, до корита, топчучи всіх і все в своєму вже надто затхлому свинарнику. Може, вже треба тих вгодованих кабанів та пустити добрим ґаздам під ніж?

З повагою, ***Михайло ФЕДАК,*** *с. Павлівка Тисменицького району*

ТРЕБА ДУМАТЬ!

Вкотре вибори грядуть...
Т-а-а-к! Демократичні!
З ЦВК нам знов пришлють
Звіти статистичні:

«Бандюгани, москалі,
Псевдодемократи,
«Голі й босі королі»
Йдуть у депутати».

В деклараціях – нулі,
Хоч в мішках – дукати...
В кожнім місті і селі
Будем вибирати

Бандюганів, москалів
І євреїв трошки,
Й безголових партголів,
Й безпартійних мошків.

Піди, його розбери, –
Всі перехрещені!
Притьмом лізуть «догори»,
Яко «допущені»

Бандюгани, москалі
(кишені набиті),
Пруть по київській землі
Пацючиська ситі!

А що вівці? Барани? –
Підуть «вибирати»,
З півтисячі сарани
В город запускати.

Коли ж то вже прийде час,
Та ясна година
В Україні, щоб у нас
З'явилась Людина.

Щоб народ був заодно,
Чесно й справедливо...
Чи Бог втопить нас «на дно»,
Чи станеться диво

І озветься Божий глас
В душі кандидата,
Й не дуритиме він нас,
Бо ми – не телята?

Щоб не був довкіл бедлам
Й не йти в світ з торбами,
Думать треба, друзі, нам,
Й не бути козлами!

ПРАВДА ІСТОРІЇ

БУДУВАЛИ КОМУНІЗМ... А ВИХОДИТЬ, КОНЦТАБІР

Стефан Куртуа, Николя Верт, Жан-Луи Панне, Анджей Пачковский, Карел Бартошек, Жан-Луи Марголен. «ЧЁРНАЯ КНИГА КОММУНИЗМА. Преступления. Террор. Репресии». *Перевод с французского. – Москва: Три века истории, 1999. – 768 с.*

На обкладинці написано: **«95 миллионов жертв»**.

Тобто вбитими в ім'я комунізму. «А сльоз, а крови – що й лічить», – додав би Тарас Шевченко.

Книжка вийшла багатьма мовами, є й українською. До російського видання передмову написав академік Александр Яковлєв – колишній член Політбюро ЦК КПРС, сподвижник Михаїла Горбачова.

На 37-ій сторінці написано:
СССР: 20 мільйонів убитих;
Китай: 65 мільйонів убитих;
В'єтнам: 1 мільйон убитих;
Північна Корея: 2 мільйони вбитих;
Камбоджа: 2 мільйони вбитих;
Східна Європа: 1 мільйон убитих;
Латинська Америка: 150 тисяч убитих;
Африка: 1,7 мільйона вбитих;
Афґаністан: 1,5 мільйона вбитих.

Загальна кількість убитих становить майже **сто мільйонів».**

Скільки вбитими втратив український народ, тут не підраховано. Але разом із жертвами організованого комуністами голодомору, з загиблими на чужих нашим інтересам війнах це приблизно **третина українського народу**.

У XX столітті значна частина людства волею чи неволею пішла хибним комуністичним шляхом. Вели ці народи Ленін, Сталін, Мао Цзедун, Хо Ші Мін, Кім Ір Сен, Сухе-Батор, Йосип Броз Тіто, Фідель Кастро, Пол Пот, Ніколає Чаушеску... **Хто б не брався будувати комунізм – виходив концтабір. І гори трупів.** Нема в світі жодного позитивного прикладу будівництва комунізму. Усі криваві.

Невже лідер КПУ Петро Симоненко мудріший за всіх згаданих «вождів» і приведе нас у «світле майбутнє»?

Н. К.

РЕЗОНАНС

ПОРІВНЯЙМО

В газеті «Слово Просвіти» (ч. 27–28) надрукування цікава стаття Володимира Семистяги «Українські іпостасі молодоґвардійців». У ній частково розкривається фальш Олександра Фадєєва в романі «Молода ґвардія» про підпільників Краснодону. Хочу навести свідчення очевидців (прізвища, на жаль, в моїй пам'яті не збереглися), які друкували статті на цю тему в кінці 80-их – на початку 90-их років.

Свідчення перше. Автор статті розповів, що в час війни він був військовим кореспондентом. Перед відступом совіцьких військ їхня частина перебувала в Краснодоні. Він побачив оголошення про те, що в школі мають відбутися збори, які й відвідали з товаришем. Там почули емоційні виступи школярів, які закликали до боротьби з ворогами.

Після наступу совіцьких військ їхня частина знову опинилася в Краснодоні. Автор статті писав, що з товаришем пішли у школу, в якій були на зборах перед відступом. Там вони дізналися про трагедію, що сталася з підпільниками. Згодом з товаришем написали книгу – журналістське розслідування, в якій описали, що вони бачили й чули про ці події. Після виходу книжки їх викликали в найвищі інстанції і запропонували книжку скасувати. Вони погодились і їх не репресували. Згодом вийшла книжка О. Фадєєва «Молода ґвардія»

Свідчення друге. У статті В. Семистяги згадується про Євгена Стахіва – учасника оунівського підпілля на Луганщині. Було б добре надрукувати його свідчення. Пригадую, що у згаданий вище час Є. Стахів друкувався у газеті «Молодь України». Тоді він писав, що під час німецької окупації перебував у підпіллі в Краснодоні. Він писав, що підпільно зустрічався з комсомольцями в Краснодоні й вів з ними дискусію. Коли молоді люди дізналися правду про Україну й більшовиків, вирішили боротися під гаслом «Смерть Гітлеру! Смерть Сталіну!». Є. Стахів стверджував, що підпільників видав німецьким окупантам аґент КҐБ.

Свідчення третє. Декілька років тому на радіо виступав директор музею «Молода ґвардія». Він заявив, що досі невідомо, хто під час Другої світової війни видав у Краснодоні підпільників.

Хочеться також висловити думку з приводу того, що з приходом німецьких окупантів була дозволена українська мова.

Гадаю, це була тимчасова пропаґандистська кампанія. Тепер подібно діють наші кандидати в депутати, роздаючи перед виборами гречку чи інші подачки. У планах Гітлера було дати українцям більше аморальності й алкоголю, щоб ті, залишившись живими, служили окупантам, а не боролися за Незалежну Україну. Як бачимо, сучасна українська Верховна Рада своїми законами добре здійснює плани Гітлера – більше аморальності, більше алкоголю…

Зробімо висновки: свідчення перше і третє підтверджують правдивість другого. Навіщо було забороняти книжку совіцьких кореспондентів? Бо по свіжих слідах у цій книжці несвідомо автори, мабуть, наводили факти, які б могли розкрити злочинну дію НКВД.

Далі, щоб прикрити злочин і розгорнути пропаґандистську кампанію на свою користь, мабуть, О. Фадєєву у відповідній інстанції дали команду, змінивши факти, написати книжку на користь більшовицької пропаґанди.

Не може не дивувати і те, що совіцькі спеціалісти, маючи німецькі архіви й безмежну владу, не змогли виявити зрадника, який видав ворогам підпільників Краснодону. Це також підтверджує, що їх видав аґент КҐБ за їхній лозунґ «Смерть Гітлеру! Смерть Сталіну!».

Тому свідчення Є. Стахіва потрібно оприлюднити. Тільки правда нас визволить.

Орест ЧАЙКІВСЬКИЙ,
голова Бурштинського МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

ВШАНУВАННЯ

ТОЙ ЧИН НЕ ЗАБУТИ

Урочисто відзначили у с. Бортники, що на Тлумаччині, 70-ту річницю Української Повстанської Армії.

Біля могили січових стрільців з ініціативи сільського голови Галини Слободян зібралися громади УАПЦ і УГКЦ, педагогічний колектив, учні школи, «Молода «Просвіта». Урочистості розпочались поминальною панахидою, яку відслужив о. Петро Третяк за душі убієнних, замучених, закатованих героїв-повстанців, які віддали за волю України життя.

Перед громадою виступив депутат районної ради від Всеукраїнського об'єднання «Свобода» Василь Овчарчин. Він коротко переповів історію створення УПА, наголосив на тій великій місії, яку виконувала армія УПА в українській історії і яка записана на скрижалях боротьби за Незалежність.

Сільський голова Галина Слободян наголосила, що, вшановуючи УПА, ми повинні пам'ятати, що стоїмо перед порогом виборів і потрібно віддати голос за тих кандидатів у народні депутати, які визнають героїв УПА, які визнають армію УПА, визнають нашу історію. Бо народ, який не знає свого минулого, не матиме майбутнього.

Урочистості увінчались літературно-музичною композицією «Герої-повстанці, вас пам'ятає Вкраїна…», яку підготували працівники Народного дому Марія Бордакевич та Оксана Зюзяк.

Бортниківчани свято шанують подвиги вірних синів і доньок української землі, які під знаменами УПА боролися за волю України.

Іван КАРП'ЯК,
директор Народного історико-краєзнавчого музею с. Бортники

З ПЕРШИХ УСТ

14 жовтня 1976 року – в річницю створення Української Повстансько Армії – в листі, адресованому ідеологічному відділу ЦК КПРС, із зони 35 (сел. Половинка Пермської областії) кидає виклик своїм катам український патріот Дмитро Верхоляк: «…Моя Батьківщина – Україна – під час Другої світової війни стала ареною боротьби. Люті окупанти «визволяли» її один від одного… Я не хотів служити чужинцям, гинути на шахтах Донбасу, на лісоповалах Сибіру, а пішов слідами борців за народну правду, за волю моєї багатостраждальної України… Я ніколи не був радянським громадянином, я не вчився в радянській школі, я не присягав «Служу Радянському Союзові» й не мав радянського паспорта. Сфабрикувавши «справу», мене терзають по тюрмах і таборах уже 22 роки… Ви продовжуєте традиції царської Росії, відомої як тюрма народів, де гноїли 80-річного запорізького кошового Калнишевського в Соловецькому монастирі 25 років. Але ваша влада пішла далі. Царизм мучив по 25 років сотні борців, а ви – мільйони. І я – один із них…»

Подав Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ, *письменник*

МАНДРИ

ВІДКРИТТЯ НЕСЕБРА

Болгарія в мене асоціювалася не обов'язково з чимсь аж дуже привабливим. Особливо після відвідин Австрії, Італії, Франції, Німеччини, Голландії, Данії, Швеції, Польщі. Це в радянські часи Болгарія видавалася недосяжною мрією для багатьох жителів УРСР. А нині – плати за путівку і вирушай на будь-який сонячний берег чи «златі п'яски» до Болгарії.

Це я нарешті й учинив. Благо, що автобус підібрав мене дорогою через Франківськ. Ось і румунський кордон. На цих помежів'ях між державами завжди тебе затримають на якийсь час, але п'ять годин – то занадто. Їхали румунськими дорогами, які не надто кращі за наші, а сліди соціалізму в іпостасі закритих господарок – подібні до українських. Як, між іншим, і в Болгарії, бо хоч ці країни увійшли в ЄС, далеко від нас не втекли.

Але о восьмій ранку ми таки приїхали до міста Несебр. Влаштувалися у помешканні болгарської родини. Настав час познайомитися з містом, власне, містечком на кілька тисяч жителів. Найперше, воно входить, як і інше місто Созополь, до спадщини ЮНЕСКО. Складається зі старого й нового міста. Старе особливо привабливе своєю типологічно давньою дерев'яною болгарською архітектурою і з трьох сторін оточене морем. Тут із задоволенням розглядаєш руїни мурів ще фракійських часів, кам'яна суворість яких налаштовує на роздуми.

Всередині, при великому скупченні дерев'яних одно- та двоповерхових будинків, живуть своїм середньовічним життям церкви або їхні залишки, які, наче рифи, визирають із візантійського моря середньовіччя, десь IX–X століття. Церкви зберігають особливий стиль болгарської архітектури. Тут мало чи й узагалі відсутня будь-яка помпезність, а лише присутність необхідної щоденної потреби у великому.

Все це вимуроване з підручного матеріалу, тобто каменю з болгарських каменоломень. Ходиш затишними неширокими вулицями, всуціль усіяними більшими чи меншими крамничками. Товар підлаштований під туристів. Як, зрештою, в будь-якій іншій країні. Знаходиш і відомий ще з радянських часів бренді (болгари не називають як ми, цей напій коньяком) «Сонячний берег», здається, «Слєнчний бреґ», а ще – ракію, болгарську горілку, яка сусідить на полицях із непоганими болгарськими винами.

Як літератора мене ваблять книгарні, які тут мають назву «Книжарниця». Але є тут щось від України – мало, власне, болгарської літератури, бо нема книг популярного в цій країні письменника Господинова. З колишніх часів пам'ятаю їхнього П. Вежинова, якого теж не видно.

Колись жартували «Воробей – не птица, Болгария – не заграница». Щось у цьому є, бо тут направду почуваєшся, як удома. І все-таки колорит життя – своєрідний і в традиціях, і в мові. Хоч старше покоління добре знає російську і зі спілкуванням нема проблем.

Тут почуваєшся комфортніше, ніж удома, в Україні. По-перше, нема російського телебачення по-українськи. По-друге, не чуєш «рідних» матюків. По-третє, не крутять всюди день і ніч московську попсу. Шмаркаті тинейджери не ходять (як у нас) із пляшками пива.

А головне, море тут – не одеське, і не кримське, і сервіс не український. Нехай нема шарму французьких курортів, але порядку вистачає і сміття під ногами не лежить. До того ж, на узбережжі гарний чистий пісок, вода теж достатньо чиста й тепла. І порівняно з нашим морем, тим же Чорним морем в Україні, почуваєшся тут краще.

Приємно йти вулицею, що веде до моря й назад. Безліч крамничок, купа сувенірів, розмірено спокійний триб життя болгар. А стара частина міста – музей болгарського минулого під відкритим небом.

Заключним акордом перебування в Несебрі був день міста, який припав на свято Богородиці 15 серпня. Не знаю, що і як там було вдень, а вечір і ніч порадували.

Нічого так не гріє серце й душу українця, як якась, нехай і невеличка, дармовинка. А таким тут виявилося безплатне роздавання скляночок із білим сухим вином. Бери – скільки схочеш і скільки зможеш. Далі був концерт на тлі давніх візантійських мурів. І так – до дванадцятої ночі. А далі – розкішний феєрверк-салют на оксамитовому темно-синьому тлі неба. Запам'ятається надовго.

Василь БАБІЙ

ПРЕЦЕДЕНТ

ДОМОДЄДОВСЬКА РЕСПУБЛІКА

ІМЕНІ СТЕПАНА БАНДЕРИ З ТРИЗУБОМ І ПІД ЧЕРВОНО-ЧОРНИМ СТЯГОМ ОУН

Мешканці підмосковного Домодєдово, відомого своїм аеропортом, вважають Росію спадкоємицею Орди й утворюють автономію під червоно-чорним прапором і тризубом. Ця сенсація облетіла мало не всі ЗМІ, а нещодавно сюжет з цього бунтівного реґіону Росії показали на 5-му телеканалі.

Під цими символами вони хочуть стати анклавом у складі Євросоюзу (на кшталт Калінінґрадської області в складі Росії – ред.), з євровалютою і владою, незалежною від ворожого оточення, яке називають Ордою.

А все почалося з того, що навколишні ліси, поля і навіть дорогу приватизували зайди і тепер людям ні в ліс, ні в поле, ані навіть за двір – не податися. 17 вересня місцеві мешканці провели віче, на якому вирішили сформувати Республіканський комітет з метою створення Руської демократичної республіки, поки що у складі Російської Федерації. Невдовзі ініціатори планують провести референдум серед місцевого населення, аби визначитись із подальшими діями. Адже до майбутньої Республіки має увійти і відомий аеропорт, який поповнюватиме скарбницю Республіки…

Хтось вважає це провокацією з метою очорнення УПА, українських націоналістів та й самих українців як одвічних сепаратистів, інші роздумують, чи дозволить московська влада створити у себе під боком такий собі «Гонконг». Та й узагалі, як до цього поставиться Євросоюз, який навряд чи захоче піти на протистояння з Москвою. В усякому разі місцеві люди відчули себе справжніми русичами, які ніколи не корились Орді. І сьогодні вони хочуть йти в Європу, а не в Азіопію. Як це денонсує з україножобами, які сплять і бачать себе в Азіопії і роблять усе, аби якомога рабовідданіше прислужитися Кремлю.

Теодор ДРОВНИЧ

ПОСТАТІ

НА ШЛЯХУ ПОСТУПУ

(Закінчення. Поч. у №№ 38–41)

На смерть Богдана Лепкого 21 липня 1941 р. у Кракові Микола Угрин-Безгрішний відгукнувся статтею «На свіжу могилу Богдана Лепкого». А Роман Смик про цю сумну подію у «Рогатинському слові» опублікував нарис «Під Богданівкою» (про Б. Лепкого). До речі, Роман Смик у редакції «Рогатинського слова» редаґував і писав матеріали про українське життя в «Генерал-губернаторстві», про життя українців у Німеччині, життя Рогатинського повіту.

Антін Лотоцький в редакції вів «Куток гумору», де виступав під псевдонімом Тото Долото. На сторінках часопису він надрукував також в'язанку своїх поетичних творів. У поезії «Стане могутня рідна держава», написаній 24 липня 1941 р. й опублікованій у «Рідному слові» 23 серпня 1941 р., він, зокрема, проголошує:

А Юліан Каменецький на шпальтах «Рогатинського слова»» виступав зі статтями з культурно-освітнього фронту: він пише про діяльність філій «Просвіти», про шкільництво в повіті, розповідає про історико-етнографічний музей «Опілля» в Рогатині та інше.

Значною подією в культурно-мистецькому житті Рогатинщини стало заснування товариства «Рогатинська муза» імені Богдана Лепкого – об'єднання письменників, журналістів і митців усіх ділянок української культури й духовності на Рогатинщині. Ініціатором і засновником народження цього товариства був Микола Угрин-Безгрішний. Він же очолював його тимчасовий комітет. Членами були **Іван Бойкевич, Юліан Крайківський,** Антін Лотоцький та інші діячі.

Варто згадати також, що у 1941–1942 рр. у Рогатині з ініціативи і активної діяльності дуету МУБАЛ було відновлене видавництво «Журавлі». У 1941 році тут був виданий, зокрема, літературно-науковий альманах «Вільне слово» під редакцією Миколи Угрина-Безгрішного та Антона Лотоцького.

* * *

…1943 року Микола Угрин-Безгрішний полишає учительську працю в Рогатинській семінарії: бойова сурма покликала його до Першої української дивізії УНА «Галичина». Він – поручник. Під час вишколу українських вояків у м. Нойгамері Микола Угрин-Безгрішний написав гімн дивізії, який з нотами видрукував у Львові письменник і журналіст Михайло Островерха (до речі, автор книги «Муссоліні – людина і чин». – Львів, 1935).

* * *

…Друга світова війна закінчилася. За жеребом долі Миколі Угрину-Безгрішному судилося вижити у тій кривавій веремії. Але мости на рідну Галичину для нього були спалені: там розпаношилися московсько-більшовицькі намісники. Він – на еміґрації у баварському таборі Брайтон (Німеччина). Та не змирився з примхами долі: жадоба праці й боротьби не покидає його.

Микола Угрин-Безгрішний повертається до педагогічної роботи – вчителює у таборовій гімназії. Не полишає і журналістського та видавничого труду: редаґує і видає журнали «Обрій» і «Грім». 1947 року пише поетичну «Молитву українських січових стрільців на чужині», яку на музику для чоловічого хору поклав композитор **Іван Неділський.**

В Новому Ульмі теж редаґує окремі українські видання. Опрацьовує спогади «Мій життєпис», «Минають дні (хроніка з років 1944–1945)», «Січі» в повіті Рогатина» та інші, які згодом опубліковані у посмертних виданнях письменника-патріота. Зокрема, згадувані «Січі…» у 1965 році були опубліковані в пропам'ятній книзі «Січей» Трильовського «Гей, там на горі «Січ» іде!». А найближчому своєму другові й соратникові Антонові Лотоцькому, який 1949 року у злиднях помер у Львівському притулку для старих, присвятив спогад-реквієм «Антон Лотоцький. Вихівник, педагог, письменник».

Згодом багато чого з творчої спадщини Миколи Угрина-Безгрішного ввійшло до фундаментального видання – книги «Рогатинська земля. Збірник історико-мемуарних, етнографічник і побутових мемуарів» (Нью-Йорк–Париж–Сідней–Торонто: Центральний Комітету «Рогатинщина», 1989).

* * *

…Микола Іванович Угрин-Безгрішний був самовідданим орачем і сівачем на благодатній українській ниві, а в царині нашої духовності – непересічною особистістю – педагогом, письменником, поетом, драматургом, істориком, мемуаристом, журналістом, редактором, видавцем «Українського слова» і палким та високоідейним борцем за волю України. Такі люди варті пошанування і пам'яті у рідному краї, а їхні імена викарбувані на скрижалях нашої Національної книги-мартиролога.

…1960 року у німецькому місті Новий Ульм Микола Угрин-Безгрішний відійшов у засвіти. На його проводах у вічну дорогу, розповідають, пливла пісня-реквієм братів Лепких:

«…Чуєш, брате мій,
Товаришу мій,
Відлітають сірим шнуром
Журавлі у вирій.
Кличуть: кру, кру, кру –
В чужині умру…»

Володимир МОРОЗЮК,
член НСПУ

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО!

Івано-Франківські обласне і міське об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка щиросердечно вітають з ювілеєм

ЛЮБОВ ВІТАЛІЇВНУ ЛИТВИНЧУК – славну просвітянку, педагога, берегиню українського роду, яка все своє і своєї родини життя присвячує боротьбі за розбудову України.

Своєю багаторічною плідною працею на благородній культурно-просвітницькій ниві, діяльною участю у важливих громадсько-політичних заходах, багатогранною діяльністю на царині товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, своєю людською щедрістю Ви зробили й робите значний внесок у процеси духовного відродження України. Глибока пошана й щира подяка Вам за організацію і проведення культурно-просвітницьких акцій, а також – за глибокі національно-патріотичні переконання і донесення їх не тільки до просвітян, а й утвердження у повсякденному житті. Знаємо й високо цінуємо Вашу самовідданість і просвітянську працю на благо України!

Прийміть від нас слова щирої вдячності за Вашу працю, активну життєву позицію і діяльність зі створення надійної духовної та інтелектуальної основи суспільства й особистості. Щиро бажаємо Вам міцного здоров'я, творчої наснаги, доброї долі, щастя родинного, успіхів на науковій і просвітянській нивах і многих благословенних літ!

З повагою голови ОО та ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, Василь БОЙКО, відповідальний секретар ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Наталія СИНИЦЯ

ДО ПЕРВНІВ

ВІД ПРАВДИ, ДОБРА, СПРАВЕДЛИВОСТІ

Якщо глянемо в історію, то побачимо, що наш народ – у вічній борні, у вічній тривозі. І водночас переконуємось, що тільки люди, сповнені любові до свого рідного, можуть чесно пройти шлях земного життя, не заломлюючись і не падаючи, бо любов – це твердий дороговказ до найвищої мети.

Тисячі українських митців оспівували й оспівують у своїх творах любов. Велику любов до рідного краю виявив у своїх творах Богдан Лепкий: «Розривалося серце моє, як прощався я з тобою, мій краю! Розривалося серце моє на куски і, бігме, що не знаю, чи на світі що гіршого є, як туга за тобою, мій краю». Чи в іншому місці читаємо: «Хто каже вам, що все одно, де жити, де вмирати... Той тягне вас в багно, на дно, той вам дає без дна судно і каже кермувати...»

Цьогоріч минає 140 років (народився 04.11.1872 р.) від дня народження Богдана Лепкого і 100 років з часу написання ним (1912) пісні «Видиш, брате мій», її народний варіант – «Чуєш, брате мій». І цей народний варіант має доповнення-повтор: «Кличуть: кру, кру, кру...»

Саме восени 1912 року Богдан Лепкий разом із Василем Стефаником були у Кракові й бачили на вокзалі, як українці-емігранти з Галичини від'їжджали в чужі край, шукачи кращої долі. На основі побаченого, почутого й пережитого у письменника народилась пісня «Видиш, брате мій», яка крає серця, збуджує розум уже не одного покоління галичан, як почують її. Варто відновити у пам'яті її слова:

Видиш, брате мій,
Товаришу мій,
Відлітають сірим шнуром
Журавлі у вирій.
Кличуть: Кру! Кру! Кру! –
В чужині умру.
Заки море перелечу,
Крилоньки зітру,
Крилоньки зітру.
Мерехтить в очах
Безконечний шлях,
Гине, гине в синіх хмарах
Слід по журавлях.

Пам'ятаймо тих, хто щиро любив, любить і шанує наших людей, бо найкраще в світі те, що своє, що рідне, адже воно найкраще – від Правди, Добра, Справедливості.

Богдан СУШЕВСЬКИЙ, *просвітянин*

ТАЛАНТИ

ЛЮБЛЮ Я СКРИПКУ, БО ЇЇ ГОЛОС – ЦЕ ГОЛОС НЕБА

Анисія Юзюк виховується в родині, де четверо дітей, а батьки – музиканти-скрипалі, тож не дивно, що і діти, які виколисувались на музичних мелодіях, також полюбили музику, як і своїх батьків. І Анисія обрала скрипку, бо ще маленькою прийшла в студію педпрактики Державного музичного училища імені Дениса Січинського до вчителя Романа Шиптура і, наче губка, вбирала науку. Приходячи додому, робила шкільні уроки і – знову за скрипку. Підростала сама і зростали її навички та професійність, з радістю виступала в концертах, готувала нові програми, бралась за складні твори і успішно їх виконувала на конкурсах в Івано-Франківську, Тернополі...

Анисія має дипломи Міжнародного фестивалю «Золотий лелека», Всеукраїнського «Мистецький храм», а після закінчення 9-го класу ЗОШ № 16 вступила до Державного музичного училища ім. Д. Січинського на спеціальність «скрипка». Вчитись їй дуже подобається, адже з дитинства мріє бути солісткою-скрипалькою, грати цікаві складні твори на великих сценах, подорожувати світом, співпрацювати з сучасними композиторами й нести чарівне скрипкове мистецтво людям, бо голос скрипки для неї – як голос Бога, що звертається до кожного серця і відкриває в ньому любов і радість.

Нещодавно Анисія відкривала III Всеукраїнський фестиваль «Мистецький храм», що проходив під патронатом благодійного фонду, який очолює заслужений артист України Д. Борута, і фонду волонтерів України (президент – Тимофій Нагорний). Вона подарувала чарівні мелодії, які грала разом з оркестром народних інструментів Державного музичного училища ім. Д. Січинського.

В репертуарі молодої скрипальки багато класичної і народної музики, адже зараз вона грає в оркестрі музучилища. Але найбільше дівчина любить музику А. Хачатуряна, Г. Венявського за віртуозність, за злет, бо сама мріє про високі злети, про щастя від радості, яку приносить людям. У планах Анисії Юзюк – участь у Міжнародному конкурсі, концерти з оркестром. Хочеться побажати чарівній скрипальці успіхів, міцного здоров'я і здійснення мрій, які вона втілює з дитинства.

Любов ЗОРІНА

МАЙЖЕ БУВАЛЬЩИНА

МОСКАЛЕВА ЖАДОБА

Війна на захід відкотилась,
Пройшовши двічі валом вогняним.
Галичину, що в муках затужила,
Мов птах, підбитий в небі голубім.

І ось прибули браві комісари –
Нове життя взялися будувать:
Кого в колгосп, кого в Сибір загнали,
Щоб вічну мерзлоту в ҐУЛАҐах роздовбать.

Неправедним судом й Богдана засудили,
Заславши у Сибір на цілих двадцять п'ять.
Марію із дітьми удома залишили,
Загнавши у колгосп задурно працювать.

Невдовзі пише лист Марія чоловіку,
Що в неї вже нема ні клаптика землі,
Лише старий садок, де грубих пнів без ліку,
Та нікому їх корчувать, бо діточки малі.

Зажурений Богдан Марії дав пораду:
«Ти все ж сама корчуй оті грубезні пні,
Бо під одним із них я золото сховав
На наші чорні і невтішні дні».

В наступному листі дружина сповіщає,
Що рота москалів її садок копає
І дякувать кому вона й сама не знає,
Бо ротний командир в балачку не вступає.

Богдан з полегшенням зітхнув,
Майнувши подумки додому,
Усмішкою уста зрухнув
На хитрість лиш йому відому.

Петро ФЕДЧИШИН

МОЛОДЕ-НЕЗЕЛЕНЕ

«ПЛАСТ» – УКРАЇНСЬКИЙ СКАВТИНҐ

У рамках святкування 100-річчя «Пласту» голова Івано-Франківської обласної ради «пластун»-сеньйор Олександр Сич презентував книжку «Пласт» – український скавтинґ». Видання вийшло друком у видавництві «Лілея-НВ».

Презентація книжки відбулась у приміщенні католицької школи Св. Василія Великого, що є символічним для «пластунів», адже саме тут у 20-их роках минулого століття активно діяли одні з перших дівочих «пластових» гуртків.

«Пласт» – український скавтинґ» – друге доповнене видання авторства О. Сича. Перша книжка вийшла друком 1999 року.

Друге видання – набагато повніше за попереднє, має близько 300 сторінок, чимало ілюстрацій, рідкісних світлин. Співголова «Пласту» в Україні Юрій Юзич зауважив, що ця книжка є унікальною та фундаментальною, адже в ній у доступній формі подані синтезовані погляди на історію найстарішої української молодіжної організації. Крім того, тут є розділи, які досі ніхто не досліджував. Зокрема, про міжнародні зв'язки організації та скавтинґ на Наддніпрянщині.

«Вважаю, що це одна з найкращих моїх книжок», – констатував Олександр Сич і зізнався, що найважче йому дався розділ про сьогодення організації. «Я не вважаю, що те, що написав принаймні з 1999 року, – це історія. Я скоріше накидав основні шляхи, орієнтири, як розвивався «Пласт», бо історія – це погляд через призму часу... – зауважив О. Сич і додав: – Бажаю, щоби ця книжка стала тим чинником, який дозволить українській спільноті більше дізнатися про «Пласт».

Учасники зустрічі висловили впевненість, що «Пласт» матиме хороше майбутнє.

О. М.

МУЗЕЙНА СПРАВА

ЯК ЗБЕРЕГТИ СПАДЩИНУ

Представники області взяли участь у Всеукраїнській нараді з питань охорони культурної спадщини і розвитку музейної справи, яка відбулася на Чернігівщині. Пленарне засідання відбулося в Батурині. Обговорили питання збереження пам'яток монументального мистецтва в культових спорудах, досвід спорудження меморіальних комплексів. З доповіддю й пропозиціями виступив начальник управління культури, релігій та національностей Івано-Франківської облдержадміністрації Володимир Федорак.

Робоча програма була цікава й передбачала огляд ряду музейних закладів, знайомство з методами їхньої роботи. Цього разу для відвідання були обрані об'єкти Чернігівської області. Зокрема, Музей життя, діяльності й продовжувачів духовної спадщини М. Миклуха-Маклая (с. Калитянське Козелецького р-ну), Меморіальний комплекс «Пам'яті героїв Крут» (с. Пам'ятне Борзнянського району), Національний історико-культурний заповідник «Гетьманська столиця» (м. Батурин), заповідник Пантелеймона Куліша «Ганнина пустинь», пам'ятка архітектури – собор Різдва Богородиці (с-ще Козелець).

А. Ч.

ДО УВАГИ

РОЗКЛАД ОСІННІХ КАНІКУЛ

З понеділка, 15 жовтня, в навчальних закладах Івано-Франківської області розпочалися осінні канікули, що триватимуть до 20 жовтня. Учні шкіл Верховинського, Калуського, Рожнятівського районів, Болехова та Калуша відпочиватимуть з 27 жовтня до 4 листопада.

Обласне та міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

21 жовтня 18.00
НД «Просвіта»

Запрошуємо на вечір відпочинку
«КОМУ ЗА 40...»

тих, хто не хоче сидіти вдома, хто занудьгував за теплою і змістовною розмовою, хто не має перед ким вилити душу, хто хоче кружляти у вальсі...

Сподіваємось, що там ви знайдете собі цікавих співрозмовників і те, що шукали досі й не знайшли.

Одне слово, чекаємо на вас, приходьте!

ПОКЛИКАННЯ

КРАЇНА МРІЙ БОГДАНА БЛЕНДЮКА

Ще змалку Богдан чуйно ставився до тварин, бо в будинку були песик, киця, кролі, кури, поросятка і корівка. Цікавий хлопчина все хотів знати, а коли приходив ветеринар, або знаючий односельчанин, то все розпитував, чому так, як має бути, що робити. Вже першокласником якось сам надав допомогу курці, що зламала лапку, а відтак урятував голуба від кота й виходив його пораненого. Вразливий хлопчина й віршики писав про тваринок і звірят і про їхніх рятівників, а себе уявляв отаким лікарем-помагайлом.

Дуже хотів знати, де ж навчають такій професії, бо знань ой як бракувало, адже тварина не може розповісти про свої болячки. Дізнався про «невідкладну ветеринарну допомогу» що на вул. Бельведерській, заходив туди після уроків мало не щодня, спостерігав за обстеженням тваринок, за операціями, познайомився з ветеринаром Олегом Лисаком, який відкривав таємниці ветинарії. Він і розповів про Рогатинський державний аґрарний коледж, де є спеціальність «ветеринарна медицина», і саме там дають добру базову освіту й практику, а після здобуття рівня «молодший спеціаліст» можна продовжити навчання у Львові чи Києві й здобути вищу освіту.

Тож після дев'ятирічки Богдан поїхав в історичне місто Рогатин. У коледжі його привітно зустріли вчителі. Крім загальноосвітніх дисциплін, суспільних наук, тут багато предметів спеціальних: хірургія, епізоотологія, внутрішні незаразні хвороби, фармакологія, тваринництво, латинська мова... Студентів навчають високоосвічені спеціалісти. А директор Ігор Васильович Тринов – кандидат сільськогосподарських наук, заслужений працівник сільського господарства України. Спеціальностей же можна навчитись тут необхідних у житті: технолог виробництва і переробки продукції тваринництва, виробництво м'ясних продуктів, кухар, механізація сільського господарства, тракторист-машиніст сільськогосподарського виробництва і, звичайно, – ветеринар. Всі професії потрібні і все хочеться знати й уміти, та до ветеринарії серце прикипіло змалку.

Рогатинський коледж славний не тільки навчальною базою, але й цікавим студентським життям, бо тут – спортивні секції, студентський театр, багато колективів мистецької творчості, інформативна й художньо оформлена стінгазета, над якою із задоволенням працюють студенти.

Приїжджаючи на канікули чи у вихідні, Богдан завжди заходить в улюблене в Івано-Франківську місце – на вулицю Бельведерську до ветеринарної лічниці і йому вже є про що говорити як спеціалістові зі спеціалістом. Тут його наставник – Олег Мирославович із задоволенням констатує як з кожним роком навчання не тільки фізично зростає хлопець, але й професійно, як розширюється його світогляд і зростає зацікавленість самостійною практикою.

Гордяться сином і мама – пані Ірина, і бабуся, бо в Богдана є в житті мета, є мрія, є наполегливість для її досягнення. Має він багато людських якостей, за які поважають його люди, а хлопець завжди ставиться до людей і тваринок з любов'ю, з відкритим серцем і бажанням допомогти.

Щасти тобі, Богдане, хай мрії збуваються і тобі підкоряються незвідані вершини.

Ганна КАЙДАН

На 89-му році життя відійшла у вічність член ОУН, довголіття політв'язень колишньої комуністичної системи, голова Івано-Франківської міської організації Товариства політв'язнів і репресованих

РОЗАЛІЯ ІВАНІВНА ШЕВЧУК.

Івано-Франківська обласна організація Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих висловлює щире співчуття рідним і близьким покійної.

Вічна пам'ять і пухом земля щирій славній українці.

Голова Івано-Франківської ОО ВТПВР
Петро ГАЙВАНЮК